

Arrest

nr. 301 271 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 27 januari 2024 ('bijlage 11').

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2024 werd verzoeker tegengehouden aan de grensdoorlaatpost van Brussel Nationaal Luchthaven. Verzoeker was afkomstig uit Londen en hij was in het bezit van een Braziliaans paspoort uitgegeven op 5 april 2019 in Brazilië.

Op diezelfde dag werd hem een beslissing tot terugdrijving betekend om volgende redenen:

"Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart reeds 7 jaar in België te verblijven, doch is niet in het bezit van een geldig verblijfsdocument. Betrokkene verbleef reeds van 30.10.23 tot 26.01.2024 op het Schengengrondgebied. Betrokkene beoogt een permanent verblijf en is niet in het bezit van een terugkeerticket waardoor hij de toegestane verblijfsduur van 90 dagen op 180 zal overschrijden

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 50 euro cash. Hierdoor voldoet hij niet aan het geldende richtbedrag voor België, namelijk 45 euro/dag/persoon”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, B 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoeker van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3, lid 1, 3° en 4° van Vreemdelingenwet, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gebaseerd luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Zoals verzoeker terecht stelt herneemt artikel 3, lid 1 van de Vreemdelingenwet de redenen uit artikel 6 van de Verordening 2016/399 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna de Schengengrenscodes). Zulks blijkt ook uit de Parlementaire voorbereidende werken die stellen: *“artikel 3 wordt vervangen door een nieuwe bepaling die bedoeld is om de transparantie en de rechtszekerheid te garanderen. Het eerste lid vermeldt de redenen voor weigering van toegang. Deze redenen zijn uit huidige regeling overgenomen. Ze komen in wezen overeen met de redenen voor weigering van toegang bepaald in artikel 14 van de Schengengrenscodes, gelezen in samenhang met artikel 6.”*

Bij de tenuitvoerlegging van het Unierecht is verweerder gehouden tot het respecteren van de algemene beginselen van het Unierecht, alsook de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zoals blijkt uit het geciteerde artikel van de Vreemdelingenwet dient verweerder rekening te houden met de Verdragsrechtelijke bepalingen die op hem rusten, zoals onder meer met de bepalingen van het EVRM.

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en stelt dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met zijn gezinsleven. Daarnaast wijst hij ook op artikel 24 van het Handvest en stipt hij aan dat de bestreden beslissing evenmin rekening houdt met het hoger belang van het kind. Verzoeker verduidelijkt dat hij reeds meer dan drie jaar feitelijk samenwoont met zijn partner en zijn kind. Hij voegt de geboorteakte toe en stelt dat er aldus in zijn hoofd een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Verzoeker stelt dat hij aan de grensdoorlaatpost heeft meegedeeld dat zijn gezin in België verblijft. Niettemin houdt de bestreden beslissing geen rekening met zijn verklaringen dat hij over een beschermenswaardig gezinsleven beschikt, noch wordt er een afweging gemaakt in het licht van het hoger belang van het kind.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is.

Zoals verzoeker terecht aanstipt stipuleert artikel 3 van de Vreemdelingenwet: *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:”*. Verzoeker merkt terecht op dat verweerder aldus rekening dient te houden met de bepalingen van een internationaal Verdrag, zoals onder meer het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Raad wijst er evenwel op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS, 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)). De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het gehoorverslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker verklaarde reeds zeven jaar in ons land te verblijven. Hij verklaarde samen met zijn vriendin en zoontje te wonen te (...). Dit wordt ondersteund door een uittreksel uit het rijksregister dat zich in het administratief dossier bevindt. De grensinspectie stelt vast dat deze personen inderdaad ingeschreven zijn op het opgegeven adres en over een geldige verblijfskaart beschikken. Ook dit blijkt uit een schrijven van de gemeente Elsene van 8 augustus 2022. Thans legt verzoeker ook de geboorteakte neer van zijn zoon. Deze bevindt zich overigens ook in het administratief dossier. Daarnaast blijkt dat verzoeker op 29 januari 2024 alsnog een vragenlijst ter invulling kreeg via de terugkeerbegeleider. Ook in deze vragenlijst verklaarde verzoeker dat hij met zijn vriendin en kind samenwoont. Hij stipt aan dat hij met zijn vriendin wenst te trouwen maar dat het gemeentebestuur hem aangeraden heeft om eerst in Brazilië te trouwen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt

ook dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, G./Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen afdoende tegenindicaties voor de veronderstelde gezinsband tussen verzoeker en zijn partner en minderjarig kind.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier verwezen naar het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en minderjarig kind, zodat thans uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder is overgegaan tot de belangenafweging die hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder op enig ogenblik het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en minderjarig kind in ogenschouw heeft genomen.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt aldus dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van het minderjarig kind hoewel hij hiervan blijkens de stukken van het dossier wel degelijk kennis van had of had moeten hebben.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling en afweging die hem toekwamen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar verweerder in de nota met opmerkingen alsnog een beoordeling van verzoekers situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM maakt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering en beoordeling is die geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen, noch blijkt uit het administratief dossier. Met dergelijke overwegingen in de nota met opmerkingen kan verweerder het gebrek aan het in rekening brengen van het gezinsleven bij het nemen van de bestreden beslissing niet rechtzetten temeer verweerder op de hoogte was van het gezinsleven van verzoeker. Deze a posteriori beoordeling kan niet remediëren dat verweerder in gebreke is gebleven met de nodige aandacht kennis te nemen van elementen van verzoekers gezinsleven en het hoger belang van zijn minderjarig kind.

Op het eerste gezicht wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM is dit in casu het geval. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugrijving van 27 januari 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU